

Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε!

Εργατική Δημοκρατία

1€ - Οκτώβριος 2010 - τεύχος 60

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ (4Η ΔΙΕΘΝΗΣ)

Ψήφο Κριτικής Υποστήριξης στους υποψήφιους του ΚΚΕ ΑΓΩΝΑ ΤΩΡΑ ΓΙΑ ΕΝΙΑΙΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΛΗΣΤΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ

Με τον γνωστό ξετσιπίτσο τρόπο, όπως πάντα, οι συνδυασμοί και οι υποψήφιοι των κομμάτων της ντόπιας και της ξένης κεφαλαιοκρατικής ακρίδας, (οι πασίγνωστοι παραμυθάδες του ΠΑΣΟΚ, της ΝΔ και του ΛΑ.ΟΣ), έχουν και πάλι βγει στο σεργιάνι για να πουλήσουν φύκια για μεταξωτές κορδέλες, να εξαπατήσουν ξανά όσους ευκολόπιστους μπορούν και να εισπράξουν εργατικούς και λαϊκούς ψήφους.

Ανταγωνίζονται ποιος θα πει τα πιο "έξυπνα" και τα πιο πολλά ψέματα Αλληλοκατηγορούνται για τις απάτες και τη σαπίλα των κυβερνήσεών τους! Διαβεβαιώνουν ότι πασκίζουν, τάχα, να μας απαλλάξουν από τη διαφθορά κι από την κρίση! Αυτομαστιγώνονται και υπόσχονται να εξαγιστούν! Τάζουν λαγούς με πετραχήλια και πράσινα άλογα! Κι όλα αυτά την ίδια ώρα που όλοι μαζί συνεργάζονται κι αγωνίζονται για να κρατήσουν όρθιο το σαπισμένο καπιταλιστικό σύστημα της εκμετάλλευσης των πολλών από τους λίγους. Ρίχνοντας καθημερινά τα βάρη της κρίσης του συστήματός τους στις πλάτες της εργατικής τάξης και του εκμεταλλεόμενου λαού.

Απέναντι σ' αυτό το θέατρο της αστικής "δημοκρατικής" απάτης και μπροστά στην πολυδιάσπαση και την πολιτική Βαβυλωνία των δυνάμεων της αριστεράς, πολλοί εξοργισμένοι εργάτες και άλλοι εκμεταλλεόμενοι, σκέφτονται, και τούτη τη φορά, να εκδηλώσουν την αγανάκτησή τους με την αποχή και άλλοι με το λευκό ή το άκυρο ψηφοδέλτιο. Θέλουν, έτσι, (όπως το έκαναν και στις προηγούμενες βουλευτικές εκλογές πάνω από δύο μισι εκατομμύρια ψηφοφόροι) να φανερώσουν την αντίθεσή τους με την πολιτική της ηγεσίας όλων των κομμάτων.

Όμως, η παθητική αυτή πολιτική διαμαρτυρία, όσο κι αν είναι δικαιολογημένη, έχει αποδειχτεί τελείως αναποτελεσματική. Η μεγάλη αποχή από τις "ευρωεκλογές" και από τις εκλογές του Οκτώβρη 2009, όχι μόνο δεν συνέτισε καμιά κομματική ηγεσία αλλά είχε σαν αποτέλεσμα ν' αγνοηθεί απ' όλους η αποχή και να επιβληθεί η σημερινή μειοψηφική κυβέρνηση του παπανδρεϊκού ΠΑΣΟΚ. Μια κυβέρνηση μαριονέτα του ντόπιου και του ξένου μεγάλου κεφαλαίου, που εκμεταλλεύεται, με τον θρασύτερο τρόπο, την ανοργανωσιά και την διάσπαση του εργατικού και του λαϊκού κινήματος, αξιοποιεί έντεχνα την καιροσκοπική πολιτική των διαφόρων κομματιών της αριστεράς και κατορθώνει να προωθεί την πιο αντιδραστική επίθεση εναντίον των εργατών και ολόκληρου του εκμεταλλεόμενου λαού της χώρας.

Έγινε έτσι φανερό ότι η παθητική αποχή από τις εκλογές, όταν δεν συνοδεύεται από οργανωμένη μαζική δράση των εργαζομένων, έχει τα αντίθετα, από τα επιδιωκόμενα, πολιτικά και κοινωνικά αποτελέσματα. Δίνει, στην κεφαλαιοκρατία και στα κόμματά της, την δυνατότητα να οργανώνουν καλύτερα την ληστρική επίθεσή τους και να προωθούν ευκολότερα τα αντιδραστικά τους σχέδια, με το πρόσχημα των "μεταρρυθμίσεων", όπως αυτή του "Καλλικράτη". Με πλαίσιο τα εξοντωτικά

αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα του "μνημονίου" των ιμπεριαλιστών τοκογλύφων, μα και με φόντο το "όλοι μαζί τα φάγαμε", που μας πέταξε στα μούτρα ο αντιπρόεδρος των ξεδιάντροπων ψευτοσοσιαλιστών συνεργατών της τοκογλυφικής ιμπεριαλιστικής τρόικας.

Η ληστρική αυτή αντιδραστική επίθεση των ντόπιων και των ξένων κεφαλαιοκρατών ιμπεριαλιστών και των κομμάτων τους (Ν.Δ., ΛΑ.ΟΣ, ΠΑΣΟΚ) δεν μπορεί να αποκρουστεί και να ανατραπεί με την παθητική διαμαρτυρία και την ουδετερότητα. Παρά μόνο με τη μαζική δράση, με την συνεργασία όλων των τάσεων του εργατικού και του λαϊκού κινήματος, με την οργανωμένη μαχητική ταξική απερίθωτη όλων των εργαζομένων και του εκμεταλλεόμενου λαού, σε Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο Πάλης, με ηγετική δύναμη την εργατική τάξη και τις οργανώσεις της.

Για τον λόγο αυτό, στις εκλογές της 7 Νοέμβρη, οι εργάτες και όλοι οι εκμεταλλεόμενοι, πρέπει να αρνηθούμε να δώσουμε την ψήφο μας στα κόμματα και στους συνδυασμούς του κεφαλαίου. Και να αποδοκιμάσουμε κάθε πολιτική σύμπραξης με καμουφλαρισμένους ψευτοδημοκράτες υπηρέτες της κεφαλαιοκρατικής εξουσίας.

Να μην παγιδευτούμε από ψευτοδιλήμματα. Δεν έχουμε να διαλέξουμε ανάμεσα σε "μνημονιακούς" και "αντιμνημονιακούς" υποψηφίους. Όλοι αυτοί είναι φανεροί ή συγκαλυμμένοι ταξικοί μας αντίπαλοι, όποια ταμπέλα κι αν υψώνουν. Μοναδική μας επιλογή είναι εκείνοι οι συνδυασμοί και οι υποψήφιοι που διακηρύττουν, έστω και στα λόγια, την ανάγκη της ταξικής πάλης, την ανάγκη της εργατικής και λαϊκής απερίθωτης.

Όσο κι αν οι συνδυασμοί αυτοί της "Λαϊκής Συσπείρωσης" που προτείνει η σταλινική ηγεσία του ΚΚΕ, δεν είναι γνήσιοι εργατικοί συνδυασμοί και δεν έχουν καθαρή ταξική, σοσιαλιστική πολιτική. Παρ' όλο που διαφωνούμε έντονα με την σεχταριστική διασπαστική πρακτική των ηγετών του ΚΚΕ. Στις σημερινές συνθήκες απουσίας μιας γνήσιας επαναστατικής ηγεσίας, όλοι οι συνευθητοί αγωνιστές της εργατικής τάξης, όλοι οι συνεπείς μαχητές της αριστεράς, είμαστε αναγκασμένοι να δώσουμε ψήφο κριτικής υποστήριξης και να παλέψουμε μαζί με τους αγωνιστές και τους οπαδούς του ΚΚΕ, για την ενίσχυση των συνδυασμών που στηρίζει το μόνο κόμμα που υπόσχεται να παλέψει για το γκρέμισμα του σαπισμένου καπιταλισμού.

Αντίθετα, υποστηρίζοντας κριτικά τους εκλογικούς συνδυασμούς του ΚΚΕ, πρέπει να παλέψουμε δραστήρια, για να δυναμώσει ο αγώνας για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο (ενάντια στην ολέθρια μικροαστική πολιτική του "Λαϊκού Μετώπου"). Και να κερδηθούν οι αγωνιστές του ΚΚΕ, της ΚΝΕ και του ΠΑΜΕ, στην πάλη για μια νέα ηγεσία αληθινά μαρξιστική επαναστατική, πραγματικά κομμουνιστική ηγεσία της εργατικής τάξης. Για νικηφόρους ταξικούς αγώνες προλεταριακούς. Για κυβέρνηση εργατών και φτωχών αγροτών. Για τον σοσιαλισμό των εργατικών συμβουλίων.

Για να συνεχίσουμε και να δυναμώσουμε την έκδοση της Εργατικής Δημοκρατίας

Η έκδοση της Εργατικής Δημοκρατίας εξαρτάται αποκλειστικά από το υστέρημα και την πολιτική στήριξη των αναγνωστών της.

Δεν έχει άλλους πόρους οικονομικούς, ούτε βοήθεια από οποιονδήποτε εκδοτικό ή κομματικό επιχειρηματικό μηχανισμό. Ούτε και θέλει βέβαια να χρεώσει τέτοιες εξαρτήσεις.

Για να συνεχίσουμε και να πυκνώσουμε την έκδοσή της, για να δυναμώσουμε τη φωνή της, πρέπει όλοι, όσοι συμφωνούμε με τις ιδέες της, να κάνουμε ό,τι μπορούμε περισσότερο, χωρίς άλλη αναβολή!!

Πρώτ' απ' όλα πρέπει να αυξήσουμε την κυκλοφορία της, να εντείνουμε τη διάδοσή της.

Να συγκροτήσουμε ομάδες διάδοσης, οργανωμένης πολιτικής και οικονομικής στήριξης.

Να συμμετέχουμε ενεργά στο γράψιμό της, στέλνοντας ταχτικά ανταποκρίσεις, πληροφορίες, σχόλια, κριτικές παρατηρήσεις, προτάσεις και άρθρα γνώμης.

Δεν είναι κανείς μας δημοσιογράφος. Είμαστε όμως αγωνιστές του εργατικού κινήματος, κοινωνικοί επαναστάτες και πρέπει να εκφράζουμε τις ιδέες μας με όλους τους τρόπους. Πρέπει λοιπόν, να γίνουμε και δημοσιογράφοι, βγαλμένοι ασφαλώς απ' το μεγάλο σχολείο της πάλης των τάξεων. Και με φωτεινό οδηγό τον επαναστατικό μαρξισμό.

Για να νικήσει η προλεταριακή δημοκρατία και ο σοσιαλισμός, πρέπει να γίνει η Εργατική Δημοκρατία η γνήσια φωνή της εργατικής πρωτοπορίας κι ολόκληρης της εργατικής τάξης.

Στην οργανωμένη ιδεολογική και οικονομική επίθεση του κεφαλαίου πρέπει να απαντήσουμε με την οργανωμένη αντίθεση της εργατικής τάξης και όλων των εκμεταλλεόμενων.

Δημιουργήστε παντού ομάδες διάδοσης, στηρίξτε με κάθε τρόπο την έκδοση της Εργατικής Δημοκρατίας.

Εργατική Δημοκρατία

Εφημερίδα της Κίνησης
Εργατικής Δημοκρατίας και
Ανασυγκρότησης της 4ης Διεθνούς
Συντάσσεται από Επιτροπή
Υπεύθυνος έκδοσης: Χάρης Σταθάτος
e-mail: xasta@otenet.gr
και ergatikidimokratia@yahoo.gr
Διεύθυνση εφημερίδας:
Σωκράτους 79-81, 3ος Όρ, Αθήνα
Τηλ.: 2109357182 - 2130366490
Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν εκφράζουν
αναγκαστικά τις απόψεις της
Συντακτικής Επιτροπής
Ο αριθμός των σελίδων εξαρτάται
από την έκταση της ύλης.

Τα ελατήρια της λαϊκής οργής

Η προκλητική αθέτηση όλων των προεκλογικών υποσχέσεων και διακηρύξεων βάσει των οποίων εξασφάλισε την πλειοψηφία στις περσινές εκλογές και η εξοργιστική ληστρική επίθεσή σε βάρος των εργατικών λαϊκών κατακτήσεων, των κοινωνικών και ασφαλιστικών δικαιωμάτων και του λαϊκού βιοτικού επιπέδου. Η αποκάλυπτη υπεράσπιση και προώθηση των συμφερόντων των τραπεζιτών και των άλλων μεγαλοκαπιταλιστών, ντόπιων και ξένων. Η ξεδιάντροπη μεταβίβαση του δημόσιου πλούτου στα θησαυροφυλάκιά τους. Η μεγάλη μείωση έως και απαλλαγή φορολόγησης των τεράστιων κερδών τους και η νομο-

θετική εξασφάλιση συνθηκών υπερεντατικοποίησης της εκμετάλλευσης των εργαζομένων. Η παράδοση του παραγωγικού πλούτου και της οικονομίας της χώρας στα αρπακτικά νύχια του ΔΝΤ, της ΕΕ και της Ευρωπαϊκής Κεντρικής τράπεζας, τους εκπροσώπους των συμφερόντων του ευρωπαϊκού και αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Αυτά αποτελούν τα βασικά ελατήρια που εκτίναξαν την οργή των εργατών και όλων των άλλων εκμεταλλεομένων πολύ πιο ψηλά από εκεί που η νεοδημοκρατική κυβέρνηση του Κ. Καραμανλή την παρέδωσε στην πασοκική κυβέρνηση του Γ. Παπανδρέου.

Βοναπαρτίστικες Προθέσεις

Μια σημαντική παράμετρος του κυβερνητικού ανασχηματισμού της 6/9/2010 είναι και το γεγονός ότι ο Γ. Παπανδρέου και οι συμβουλάτορές τους, επιχειρούν, μέσα απ' αυτόν να συγκεντρώσουν τα κέντρα αποφάσεων σε όσο και λιγότερα πρόσωπα και κυρίως αυτά που βρίσκονται στο στενό πρωθυπουργικό κύκλο. Οι "κολλητοί" του πρωθυπουργού, με πυρήνα την "ομάδα σχεδιασμού" (υπό τον υπερυπουργό Γ. Ρεγκούση), ως διευθυντήριο, θα εποπτεύει και θα καθοδηγεί ολόκληρο το κυβερνητικό έργο με τον πρωθυπουργό μαέστρο Βοναπάρτη.

Η συχνότατη επανάληψη του πρωθυπουργικού ισχυρισμού ότι αδιαφορεί για το "πολιτικό κόστος" δεν είναι παρά η έκφραση της πλήρους υποβάθμισης και απαξίωσης που τρέφει για τις διαθέσεις και τους προβληματισμούς που διαπερνούν τους εκμεταλλεόμενους. Είναι τα "κορδώματα" ενός καισαρίσκου με τα οποία προσπαθεί να εμφανιστεί υπεράνω της κοινωνίας, και να διαβεβαιώσει, τα καθεστωτικά αφεντικά του, ντόπια και ξένα, ότι είναι ολόψυχα αφοσιωμένος στην εξυπηρέτηση των οικονομικών

πολιτικών και κοινωνικών συλλογικών τους εκμεταλλευτικών συμφερόντων.

Αυτούς τους ίδιους προσανατολισμούς, επίσης, εξυπηρετούν οι παπανδρεϊκές κινήσεις επιλογής μερικών βασικών "απολίτικων" εξωκομματικών και πρώην νεοδημοκρατών υπουργών, για υποψήφιους περιφερειάρχες και δημάρχους του ΠΑΣΟΚ. Μαρτυρούν την προσπάθεια ενεργοποίησης των παλιών προθέσεων του Γιωργάκη να απαλλαχθεί από τον κομματικό μηχανισμό του ΠΑΣΟΚ όπως είναι σήμερα και να προσανατολιστεί σε ένα άμορφο κόμμα αμερικάνικου τύπου όπου θα είναι ο "απόλυτος άρχων" Βοναπάρτης, πάνω από αντιθέσεις και πιέσεις.

Οι βοναπαρτίστικες αυτές προθέσεις ευθυγραμμίζονται με τις μεγάλες ανάγκες του εκμεταλλευτικού καθεστώτος για πιο εύκολη λήψη επώδυνων κοινωνικά αποφάσεων, απαλλαγμένων όσο περισσότερο γίνεται από κάθε μορφής πιέσεις και αντιρρήσεις, για πιο συγκεντρωτική χρήση των μηχανισμών καταστολής, για πιο αυταρχικές μέθοδες διακυβέρνησης, για μεγαλύτερη στέρση πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων.

Το "εργατικό" ΠΑΣΟΚ

Τα τελευταία δύο χρόνια, ακόμα και μέχρι την περυσινή προεκλογική περίοδο, υπήρχαν κάποιες ομάδες -που τοποθετούσαν τον εαυτό τους στο χώρο του επαναστατικού μαρξισμού τροτσκισμού μάλιστα- μπερδεύοντας τον χαρακτήρα του ΠΑΣΟΚ, ως κομματικό μηχανισμό, με την κοινοβουλευτική εκλογική υποστήριξη που έχει από πολλούς εργάτες, ισχυρίζονταν, εντελώς ανιστόρητα, ότι το ΠΑΣΟΚ "είναι ένα εργατικό κόμμα". Μερικοί από αυτούς, με υπέρμετρο ζήλο, τοποθετούσαν την αναγνώριση

του δήθεν "εργατικού" χαρακτήρα του ΠΑΣΟΚ ως "θέμα αρχής" και σταματούσαν κάθε πολιτική κουβέντα και σχέση με όποιον το αρνιόνταν!!

Τι λένε τώρα; Γιατί δεν μιλάνε; Η προηγούμενη εικοσαετή κυβερνητική του θητεία, δεν τους έφτασε για να καταλάβουν την στενή σχέση του πασοκικού κομματικού μηχανισμού με τα συμφέροντα της αστικής άρχουσας τάξης και του κεφαλαιοκρατικού της καθεστώτος. Δεν τους φτάνει ούτε και η σημερινή του κυβερνητική δράση;

Ανακύκλωση της κρίσης

ΑΝΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΑΠΟΤΥΧΙΑ ΚΑΙ ΑΔΥΝΑΜΙΑΣ

Ο πολυσυζητημένος "ριζικός" ανασχηματισμός της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, της 6/9/2010, ήταν από μόνος του ένα παταγώδες φιάσκο.

Η αγχώδης και βιαστική μεταμεσονύκτια ανακοίνωσή του, παρά την 45θήμερη προετοιμασία του από το πρωθυπουργικό επιτελείο, με τους πολυπληθείς μεγαλόσχημους συμβουλάτορες (125 τον αριθμό), το μεγάλο μπερδέμα των υπουργικών αρμοδιοτήτων και η ανατιολόγητη υδροκεφαλική αύξηση του αριθμού των υπουργείων και, κυρίως, το ανακάτεμα και η ανακύκλωση των ίδιων των προσώπων σε νέες θέσεις, τον έκαναν μια φαρσοκωμωδία. Η οποία, χωρίς να αντιμετωπίσει κανένα οικονομικό ή κοινωνικό πρόβλημα, **ανέδειξε την βαθιά κρίση και αδυναμία που συγκλονίζει συθέμελα, όχι μόνο την πασοκική διακυβέρνηση, αλλά ολόκληρο το πολιτικό καθεστώς της ελληνικής κεφαλαιοκρατίας.**

Αυτός ο κωμικός "ριζικός" ανασχηματισμός και η πλήρης εγκατάλειψη των περσινών βαρύγδουπων διακηρύξεων περί "μικρών", "ευελίκτων", "ανοιχτών" κυβερνήσεων και "νέων μεθόδων διακυβέρνησης", -διακηρύξεων βγαλμένων κατευθείαν από τα εγχειρίδια του αμερικάνικου πολιτικού μάρκετινγκ-, επιβλήθηκαν στον Γ. Παπανδρέου, πριν ακόμα κλείσει χρόνο στην εξουσία, από το μπάχαλο και την δυσλειτουργία της κυβέρνησης του. **Ένα μπάχαλο που η ρίζα του βρίσκεται στις πιέσεις, τις δονήσεις και τις απειλές που εκπέμπει η πλατιά και βαθιά κοινωνική οργή των εκμεταλλεομένων, που εκτινάχθηκε στα ύψη, από την αγριανθρωπική, ληστρική αντεργατική και αντιλαϊκή πασοκική πολιτική.**

Η "νέα" κυβέρνηση, που προέκυψε από το ανακάτωμα των υπουργών της προηγούμενης και την ανακύκλωση αποτυχημένων υπουργών παλιότερων πασοκικών κυβερνήσεων, απερίφραστα παραμένει πιστός συνεχιστής του μνημονίου, της ιμπεριαλιστικής ληστείας δηλαδή του ΔΝΤ, της ΕΕ και της ΕΚΤ, και θα έχει ακόμα χειρότερη τύχη από την "ανασχηματισμένη" ή των προηγούμενων καραμανλικών.

Αντιμέτωπη με την οξυμένη καπιταλιστική κρίση, εφαρμόζοντας όλο και πιο σκληρή αντεργατική πολιτική με όλο και πιο απάνθρωπα αντεργατικά, αντικοινωνικά μέτρα, θα βρεθεί αντιμέτωπη με ακόμα πιο πλατιά λαϊκή οργή με πιο βαθιά κοινωνική κρίση, προετοιμάζει αυξανόμενη αστυνομοκρατία και πιο αυταρχικά μέτρα περιορισμού των συνδικαλιστικών και λαϊκών ελευθεριών. Πολύ γρήγορα, θα καταλήξει σ' ένα μεγαλύτερο κυβερνητικό μπάχαλο και μεγαλύτερη αδυναμία διακυβέρνησης.

Καθεστωτική κρίση και αδυναμία

Αυτή η αδυναμία διακυβέρνησης, φυσικά, ξεπερνάει κατά πολύ την πρωθυπουργική και κυβερνητική ανικανότητα του Γιωργάκη Παπανδρέου και των υπουργών του. Όπως συνέβαινε άλλωστε και με τις προηγούμενες κυβερνήσεις του Κωστάκη Καραμανλή.

Εκδηλώνει την βαθιά και αζεπέραστη κρίση που μαστίζει το πολιτικό καθεστώς της ελληνικής κεφαλαιοκρατίας. Έχει να κάνει με την ανικανότητα του καθεστώτος των εκμεταλλεωτών να εξασφαλίσουν μια ισχυρή και βιώσιμη κυβέρνηση που θα μπορεί να παραπλανήσει, καθυποτάξει και να ελέγξει τις κοινωνικές αντιδράσεις και την λαϊκή οργή που αναπόφευκτα

γεννούν οι επιβεβλημένες, για τα καπιταλιστικά συμφέροντα, αντεργατικές αντικοινωνικές κυβερνητικές πολιτικές.

Η τεράστια αύξηση της αποχής των ψηφοφόρων από τις εκλογές, η πολλαπλά καταγραμμένη χαμένη αξιοπιστία των κυβερνητικών αστικών κομμάτων, η συνεχής εσωτερική τους κρίση και πολυδιάσπασή τους μαζί με μια σειρά άλλες παρόμοιες πολιτικές εκδηλώσεις της τελευταίας πενταετίας, που σηματοδότησαν την πλήρη αποδυνάμωση του δικομματισμού και την πρόωρη φθορά των κυβερνήσεων, δεν είναι παρά εκδηλώσεις της ίδιας καθεστωτικής αδυναμίας.

Τα βαρίδια του εργατικού κινήματος

Η μοναδική δυνατότητα που επιτρέπει στα κεφαλαιοκρατικά επιτελεία να σχηματίζουν έστω και τέτοιες σαθρές κυβερνήσεις, να υλοποιούν τις αντεργατικές πολιτικές τους και να συντηρούν στην ζωή το αποσυντιθέμενο καπιταλιστικό καθεστώς, είναι η ανοργανωσιά, η έλλειψη συντονισμού, η πολυδιάσπαση η πολιτική σύγχυση και η έλλειψη ενιαίου επαναστατικού προγραμματικού προσανατολισμού της εργατικής τάξης και των άλλων εκμεταλλεομένων.

Ο έλεγχος των συνδικαλιστικών εργατικών

"Βαθυστόχαστο" κυβερνητικό μπάχαλο

Σε επανάληψη του περυσινού μπάχαλου που εξελίχθηκε κατά τον σχηματισμό της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, σχετικά με τις αρμοδιότητες του κάθε υπουργείου, των υπουργών και των υφυπουργών, που έκανε μήνες να λυθεί και σε πολλές περιπτώσεις έμεινε άλυτο, βαδίζει η νέα ανασχηματισμένη κυβέρνηση.

Ο καισαρικός Γιωργάκης έκανε τον ανασχηματισμό, υπέγραψε κάποια προεδρικά διατάγματα περί αρμοδιοτήτων και έφυγε στο εξωτερικό. Αφήνοντας τους υπουργούς τους αναπληρωτές του και τους υφυπουργούς τους να τσακώνονται για το ποιος ελέγχει τις επενδύσεις, ποιος τον τομέα ενέργειας και τη διάλυση της ΔΕΗ και ποιος τα αιολικά πάρκα.

Και μόνο η σατυρική πέννα του Στάθη, στον "ναύιλο" της "Ελευθεροτυπίας", που μας μεταφέρει κατευθείαν στις "καθαρές" "σκέψεις" του Γιωργάκη πλησιάζει το "βαθυστόχαστο" των πρωθυπουργικών σχεδιασμών: **"Ωραία! Τα αρμόδια Υπουργεία για τις επενδύσεις θάνατι πέντε... έξι, όχι-όχι! Πέντε. Ωραία! Με την συναρμοδιότητα άλλων πέντε! Θαύμα...! Λοιπόν! Παίρνω τα "τρόφιμα" και τα δίνω στον Χρυσόχοιδη, ή μάλλον στον Λοβέρδο -άσε σε αυτόν θα δώσω τη Μιλένα- χε χε τον φουκαρά- καλύτερα όμως να συνοπολογήσουμ και τον Πάγκαλο, άρα κρατάει τον αθλητισμό ο Γερούλανος και δίνω τον ΟΠΑΠ στον δικό μου -να κόβει κίνηση και ο Νικολάκης. Τέλειε! Πάμε παρακάτω!"** (18/9/2010, σελ. 10)

οργανώσεων από τους συμβιβασμένους γραφειοκρατικούς μηχανισμούς που βρίσκονται στην υπηρεσία του κράτους, της κυβέρνησης και των υποταγμένων στον αστικό κοινοβουλευτισμό κομμάτων, αποδιοργανώνει, διασπά και αποδυναμώνει τους εργατικούς αγώνες και συνολικά την αντίσταση της εργατικής τάξης απέναντι στις αντεργατικές πολιτικές των κυβερνήσεων και του κεφαλαίου. Η εγκάθετη γραφειοκρατία, με τα ξεχωριστά προνόμια τους, κρατά τους εξοργισμένους εργάτες μακριά από τις συνδικαλιστικές τους οργανώσεις, ενώ η αναποτελεσματικότητα των διασπασμένων αγώνων σκορπιά απογοήτευση ανάμεσά τους και αποθαρρύνει την συλλογική τους δραστηριοποίηση.

Ταυτόχρονα, η προσήλωση των μαζικών κομματικών μηχανισμών και ηγεσιών της αριστεράς (ΣΥΝ και ΚΚΕ) στην κοινοβουλευτική νομιμοφροσύνη του εκμεταλλευτικού συστήματος και η "μεταρρυθμιστική" "διορθωτική" ή "λαϊκο-οικονομική" πολιτική τους, (που ουσιαστικά αφήνει άθιχτες τις δομές του αποσυντιθέμενου καπιταλισμού, ακόμα και όταν αυτή την πολιτική την "ντύνουν" με έντονη αντικαπιταλιστική φρασολογία), σπέρνει ακόμα πιο μεγάλη πολιτικο-ιδεολογική σύγχυση ανάμεσα στους εργάτες. Και, σε συνδυασμό με την αντιφατική, απομονωτική, τηλεσιγραφική και διασπαστική δράση τους, **στερεί την αναγκαία ενιαία πολιτική έκφραση της πάλης για την ανατροπή του σάπιου καπιταλιστικού εκμεταλλευτικού συστήματος**, δεμένης απαραίτητα με τους καθημερινούς αγώνες αντίστασης, υπεράσπισης και διεύρυνσης των κατακτημένων δικαιωμάτων και του βιοτικού επιπέδου, ενάντια στην κεφαλαιοκρατική επίθεση.

Τον αρνητικό αυτό συνδυασμό για την εργατική τάξη, τον συμπληρώνει η δράση των ομάδων του μικροαστικού συνονθυλεύματος, που αυτοαποκαλείται "άκρα αριστερά". Οι ηγεσίες των οποίων, απόνερα του σταλινισμού οι περισσότερες, πλειοδοτούν με σε "αγωνιστική" φρασολογία, αλλά **οι πολιτικές τους δεν είναι παρά κακές απομιμήσεις και παραλλαγές των σταλινικών πολιτικών του ΣΥΝ και του ΚΚΕ**. Διεκδικώντας να γίνουν κάποτε κοινοβουλευτικοί "αριστεροί" χαλίφηδες στην θέση των χαλίφηδων της σημερινής κοινοβουλευτικής αριστεράς, εξαντλούν το πολιτικό τους ενδιαφέρον για την εργατική τάξη στην εξασφάλιση ψήφων για τα εκλογικά σχήματα που διαρκώς κατασκευάζουν και ανασκευάζουν μόνοι τους, αναμεταξύ τους (ΑΝΤΑΡΣΥΑ) ή και με άλλες ηγεσίες. (ΣΥΡΙΖΑ)

Εργατοπατέριικός γραφειοκρατικός συνδικαλιστικός μηχανισμός, ηγεσίες των αριστερών κοινοβουλευτικών κομμάτων και συνονθύλευμα των ομάδων της "άκρας αριστεράς", αν και από διαφορετική σκοπιά ο καθένας τους, αδιαφορούν παντελώς για την αντιμετώπιση της πολυδιάσπασης, της έλλειψης συντονισμού και της ανοργανωσιάς που μαστίζει το εργατικό κίνημα και που αποτελεί τον κυριότερο ρυθμιστή των γενικότερων πολιτικών και κοινωνικών εξελίξεων. Διαγκωνίζονται με σφοδρότητα μεταξύ τους διεκδικώντας ο καθένας από μόνος του την

"εκπροσώπηση" της εργατικής τάξης, διαχωρίζοντας την όμως ανάλογα με τις ψευδαισθήσεις ή τις διαφορετικές πολιτικές πεποιθήσεις που την διαπερνούν.

Κανείς από τα τρία αυτά σύνολα δεν θέλει να πάρει ή να συμμετέχει σε πρωτοβουλίες για την συγκρότηση του Ενιαίου Ταξικού Μετώπου. Και όσοι απ' αυτούς μιλάνε για "Μέτωπο" εννοούν ή των δικών τους και μόνο δυνάμεων ή αυστηρά κάτω από την δική τους πολιτική πρωτοκαθεδρία.

Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο Το κλειδί των εξελίξεων

Σήμερα, όμως, περισσότερο από ποτέ άλλοτε αναδεικνύεται ζωτική ανάγκη για το μέλλον της εργατικής τάξης και ολόκληρης της κοινωνίας η πάλη υλοποίησης της επαναστατικής μαρξιστικής πολιτικής. **Η πάλη για την συγκρότηση του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου. Του ταξικού μετώπου όλων των εργατών, ανεξάρτητα πολιτικών, θρησκευτικών ή άλλων πεποιθήσεων και με μοναδικό κριτήριο την ανάπτυξη κοινής δράσης για την αντιμετώπιση της κυβερνητικής και κεφαλαιοκρατικής επίθεσης. Για την επανακατάκτηση των χαμένων δικαιωμάτων. Για την υπεράσπιση των απειλούμενων και την διεύρυνσή τους. Για την αντιμετώπιση της απειλής των απολύσεων και της ανεργίας. Για την μαζικοποίηση και την εργατοδημοκρατική ελεύθερη λειτουργία των συνδικαλιστικών οργανώσεων όλων των βαθμίδων και την καταπολέμηση του εργατοπατερισμού και της γραφειοκρατίας.**

Η ανάπτυξη και προώθηση της πάλης για την συγκρότηση του ενιαίου εργατικού μετώπου συνεπάγεται αναπόφευκτα την καλλιέργεια υψηλότερης ταξικής συνείδησης σε πλατύτερα εργατικά στρώματα και δημιουργεί τις προϋποθέσεις για την **διεξαγωγή ενός δημοκρατικού Πανεργατικού Συνεδρίου με άμεσα εκλεγμένους αντιπροσώπους από μαζικές Γενικές Συνελεύσεις κάθε τόπου δουλειάς εργοστασίου και σωματίου. Που θα αποφασίσει το συνολικό πρόγραμμα της εργατικής τάξης απέναντι στην καπιταλιστική επίθεση και τις συνέπειες της κρίσης. Που θα διαμορφώσει τους όρους για μια Κυβέρνηση εργατών και φτωχών αγροτών και την ανασυγκρότηση της οικονομίας και ολόκληρης της κοινωνίας πάνω σε σοσιαλιστικές βάσεις, με κριτήριο την εξυπηρέτηση των κοινωνικών αναγκών.**

Αντίθετα από τα ληστρικά αντιλαϊκά μέτρα που η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, σε συνεργασία με τον ΣΕΒ, τους μεγαλεμπόρους και τους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς της ΕΕ της ΕΚΤ και του ΔΝΤ μας επιβάλλουν, οι εργαζόμενοι, συσπειρωμένοι στα συνδικαλιστικά τους όργανα και με βάση το Ενιαίο Ταξικό τους Μέτωπο Πάλης πρέπει να παλαίψουμε για:

- **Να μην πληρωθεί ούτε ένα ευρώ για το δημόσιο χρέος** προς τους διεθνείς χρηματοδοτικούς κερδοσκοπικούς μηχανισμούς που έχουν εισπράξει κάθε δάνειο που έχουν δώσει πολλαπλά μέσα από τα χρόνια υψηλά επιτόκια.

- **Να μην δοθεί πια ούτε ένα ευρώ για πολεμικούς εξοπλισμούς** και για κατασταλτικούς μηχανισμούς

- **Να επιστραφούν άμεσα στα κρατικά ταμεία τα 75 δισεκατομμύρια** που δόθηκαν με διάφορους τρόπους από τα κρατικά ταμεία στις τράπεζες

- **Να εθνικοποιηθούν άμεσα και με επιβολή εργατικού ελέγχου όλες οι τράπεζες και το χρηματοπιστωτικό σύστημα**, λόγω του καθοριστικού ρόλου που έχουν στην οικονομική και κοινωνική οργάνωση και λειτουργία. Να υπάρχει μία και μοναδική Κεντρική Κρατική Τράπεζα για τον χειρισμό της οικονομίας με κριτήριο τις κοινωνικές ανάγκες.

- **Εθνικοποίηση με εργατικό έλεγχο όλων των μεγάλων παραγωγικών μονάδων** και κάθε επιχείρησης που κλείνει ή αρνείται να λειτουργήσει.

- **Καμιά απόλυση κανενός εργαζόμενου. Δημόσια παραγωγικά έργα** για να απασχοληθούν όλοι οι άνεργοι. **Άμεση μείωση της εβδομαδιαίας εργασίας στις 35 ώρες και καθιέρωση κινητής κλίμακας ωρών εργασίας** χωρίς καμιά μείωση των αμοιβών ώστε να μοιράζεται η μειωμένη απασχόληση που προκαλείται από την καπιταλιστική κρίση σε όλους τους εργαζόμενους.

- **Αυτόματη αναπροσαρμογή των μισθών και ημερομισθίων** ώστε να αντιμετωπίζεται η φτώχεια που προκαλεί η συνεχής αύξηση των τιμών. Προσδιορισμός του τιμάρθιμου από εργατικές συνδικαλιστικές οργανώσεις, με βάση τις πραγματικές ανάγκες και κατανάλωση μιας εργατικής οικογένειας.

- **Σχέδιο παραγωγής των εθνικοποιημένων επιχειρήσεων** με βάση την κάλυψη των κοινωνικών αναγκών.

- **Άμεση αποχώρηση από την ιμπεριαλιστική Ε.Ε.** που μόνο δεινά για τους λαούς αντιπροσωπεύει. Πάλη μαζί με το υπόλοιπο εργατικό κίνημα των ευρωπαϊκών χωρών **για μια Ενιαία Εργατική Σοσιαλιστική Ευρωπαϊκή Ομοσπονδία.**

Σεχταριστικός καιροσκοπισμός σε φόντο κοινοβουλευτικού κρετινισμού

Η ηγεσία του ΚΚΕ, του μεγαλύτερου κοινοβουλευτικού κόμματος της ελληνικής αριστεράς διατυμπανίζει, με κάθε τρόπο, ότι είναι η μόνη που "απαντά στην κρίση από τη σκοπιά της εργατικής τάξης".

Οι ομιλίες των στελεχών της και οι σελίδες του "ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ", είναι γεμάτες με καταδίκη κάθε διαχειριστικής λογικής. Καταγγέλλουν τον καπιταλισμό ως βασική αιτία της κρίσης και αναθεματίζουν την αντίληψη που υποστηρίζει ότι με μια καλύτερη διαχείριση ο καπιταλισμός είτε βρίσκεται σε ύφεση είτε σε ανάπτυξη, μπορεί να έχει λαϊκό όφελος. Υποστηρίζουν ότι τα προβλήματα της ελληνικής οικονομίας είναι προβλήματα της καπιταλιστικής οικονομίας. Ζητάνε την λύση της σχεδιασμένης κοινωνικής παραγωγής και την ανατροπή της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας στα συγκεντρωμένα μέσα παραγωγής.

Παρ' ότι αυτές οι αναφορές της ηγεσίας του ΚΚΕ είναι σκόρπιες και αναμιγμένες με πάμπολλες "μεταρρυθμιστικές" κορώνες, χωρίς οπωσδήποτε να αποτελούν ένα συγκροτημένο ενιαίο επαναστατικό πρόγραμμα σοσιαλιστικής ανατροπής του καπιταλισμού, είναι ωστόσο σωστές αλήθειες.

Αλήθειες που δεν συνοδεύονται, όμως, με την απαραίτητη και αναγκαία μαρξιστική πολιτική που μπορεί να οδηγήσει στην υλοποίησή τους. Δεν αποτελούν οδηγό διαμόρφωσης της πολιτικής της δράσης. Αντίθετα, η πολιτική της δραστηριότητα καθορίζεται και προσδιορίζεται από την μονομερή και κοντόφθαλμη προσήλωση στις κοινοβουλευτικές και μόνο επιδιώξεις. Όλα, στην πολιτική της ηγεσίας του ΚΚΕ, ξεκινούν και τελειώνουν στο πως θα αυξήσει την εκλογική της επιρροή και τις κοινοβουλευτικές της έδρες. Ακόμα και η συμμετοχή της στους εργατικούς κοινωνικούς και λαϊκούς αγώνες έχει τον ίδιο στόχο. Να αυγατίσει τους εκλογικούς της ψηφίους και τα κοινοβουλευτικά της έδρανα.

Μέσα απ' αυτό τον πολιτικό προσανατολισμό απενεργοποιείται, εντελώς, κάθε σωστή αναφορά και επισήμανση για τις αιτίες της κρίσης και τις πολιτικές διαχείρισης. Τις κάνει κούφια "αριστερά" λόγια για ψηφοθηρική κοινοβουλευτική κατανάλωση, περιορισμένη αυστηρά στα στενά όρια της "δημοκρατίας" του κεφαλαίου. Εξαντλείται σε στόχους "εκδημοκρατισμού" του αστικού κράτους, μέσω του οποίου φαντάζεται να προωθεί τις ό-

ποιες "αλλαγές" προτείνει. Σε πλήρη αντίθεση βέβαια με την μαρξιστική λενινιστική αντίληψη.

Παρ' όλο που δεν σταματά να μιλά για την "ανάγκη μεγάλων κοινωνικών - πολιτικών αγώνων" και για "πλατύ κι ορμητικό λαϊκό ποτάμι" η πολιτική της δράση και πρακτική στοχεύει αποκλειστικά και μόνο στην συσπείρωση των δυνάμεων που θα μεταφραστούν σε εκλογικά ποσοστά και κοινοβουλευτικές έδρες.

Γι' αυτό και απαρνείται κατηγορηματικά κάθε προσπάθεια πάλης για την επαναστατική μαρξιστική λενινιστική πολιτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου.

Του Ταξικού μετώπου που θα συσπειρώσει και θα οργανώσει, σ' ένα κοινό και ενιαίο αγώνα την πολυτεμαχισμένη και διασπασμένη εργατική τάξη ενάντια στην κεφαλαιοκρατική επίθεση, ανεξάρτητα από πολιτικές, θρησκευτικές, εθνολογικές ή άλλες διαφορές. Ενόσ ταξικού μετώπου που, με την πάλη του ενάντια στις αντεργατικές και αντιλαϊκές βαριές συνέπειες της καπιταλιστικής κρίσης, θα μπορούσε να συμπαρασύρει μαζί του και τις μάζες των άλλων εκμεταλλευόμενων στρωμάτων σ' ένα "πλατύ και ορμητικό λαϊκό ποτάμι".

Του εργατικού Μετώπου μέσω του οποίου, οι κομμουνιστές, με την ελεύθερη και ασίγηστη πάλη των κομμάτων τους και των οργανώσεών τους, θα έκαναν ότι μπορούσαν για να το κατευθύνουν προς την συντριβή των καπιταλιστικών οικονομικών δομών, των κρατικών και λοιπών καθεστωτικών μηχανισμών της κεφαλαιοκρατικής ψευδοδημοκρατίας. Προς την ανασυγκρότηση της οικονομίας κι ολόκληρης της κοινωνίας πάνω σε σοσιαλιστικές βάσεις, με βασικό εργαλείο ένα νέο εργατικό κρατικό μηχανισμό, δικτατορικό για τους λίγους εκμεταλλευτές και απεριορίστα δημοκρατικό για τις εργαζόμενες μάζες.

Όμως, αντί γι' αυτό, η ηγεσία του ΚΚΕ, προσηλωμένη αυστηρά στον αστικό κοινοβουλευτισμό, ενδιαφέρεται για "Μέτωπα" που αφορούν μόνο τις δικές της δυνάμεις. Ονοματίζει "ταξικές δυνάμεις" μόνο τους δικούς της ψηφοφόρους, ενώ όλους τους άλλους εργάτες, την συντριπτική τους πλειοψηφία δηλαδή, τους "αγνοεί" και τους κατατάσσει στους "απέναντι", όσο δεν αποδέχονται να μπουν κάτω από την δική της κοινοβουλευτική πολιτική σημαία.

Έτσι, με τα "μέτωπα" αυτά, τις ξεχωριστές συ-

γκεντρώσεις της και τους "δικούς" της αγώνες, γίνεται, κι αυτή, ένας από τους σημαντικότερους συντελεστές διατήρησης και διαιώνισης της πολυδιάσπασης και της ανοργανωσιάς που μαστίζει την εργατική τάξη. Συμβάλλοντας, κι αυτή, αποφασιστικά σ' αυτό που νυχθημερόν πασχίζουν να διατηρήσουν και να διαιωνίσουν όλοι όσοι με τόση σφοδρότητα κατηγορεί και καταγγέλλει. Δηλαδή, οι Παναγόπουλοι του κρατικού και κυβερνητικού γραφειοκρατικού συνδικαλισμού και όλοι οι άλλοι καθεστωτικοί μηχανισμοί της κεφαλαιοκρατικής "δημοκρατίας".

Είναι χαρακτηριστική η σύνθεση του τελευταίου "Μετώπου" που κατασκεύασε. Με τις συνδικαλιστικές οργανώσεις που έχει η ίδια κατασκευάσει (ΠΑΜΕ, ΠΑΣΥ, ΠΑΣΕΒΕ, ΟΓΕ, ΜΑΣ)σε διάφορους κοινωνικούς χώρους, με τα μέλη και τους υποστηρικτές του ΚΚΕ, ανακοίνωσε "κοινό πλαίσιο πάλης" που το ονόμασε "Ενιαίο Μέτωπο πάλης εργατών υπαλλήλων, αυτοαπασχολούμενων, φτωχών αγροτών, γυναικών, νεολαίας"! Δημιούργησε δηλαδή ένα "Ενιαίο Μέτωπο" με τον εαυτό της, περιμένοντας, έτσι, αφελώς, να καταφέρει "τον απεγκλωβισμό από τα κόμματα και τις κυβερνήσεις που υπηρετούν τα μονοπώλια, την ΕΕ και το ΝΑΤΟ".

Στην ουσία, η πολιτική της ηγεσίας του ΚΚΕ, αποτελεί ένα μίγμα σύγχυσης ανάμεσα στον σεχταριστικό καιροσκοπικό απομονωτισμό και τον κοινοβουλευτικό κρετινισμό.

Αντιμετωπίζοντας την εργατική τάξη και τους άλλους εργαζόμενους, μόνο ως ψηφοφόρους, τους διαχωρίζει, με σεχταριστικό καιροσκοπικό τρόπο, σε "δικούς" της και μη, ακολουθώντας μια πολιτική απομονωτισμού. Από την άλλη, πιστή στους σταλινικούς προσανατολισμούς, σε πλήρη αντίθεση με τις απαιτήσεις της επαναστατικής μαρξιστικής - λενινιστικής πολιτικής δράσης, αντί να υποτάξει την κοινοβουλευτική δράση στις ανάγκες οργάνωσης και ανάπτυξης των μαζικών εργατικών αγώνων, στην καταπολέμηση των αυταπατών και της σύγχυσης που καλλιεργεί συνεχώς το καπιταλιστικό καθεστώς ανάμεσα στους εργάτες και τους άλλους εκμεταλλευόμενους, αυτή κάνει εντελώς το ανάποδο και έχει αναγάγει, τον αδιέξοδο και σε παρακμή αστικό κοινοβουλευτισμό, σε πολιτικό "μονόδρομο".

Χ.Σ

Μιλώντας η Α. Παπαρήγα στο 36ο φεστιβάλ της ΚΝΕ, αναρωτιόταν για τους ψηφοφόρους του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ: "ως πότε θα είστε εγκλωβισμένοι στις υποσχέσεις, στην προπαγάνδα, στα ιδεολογήματα και στην κοροϊδία, τον εκφοβισμό του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ;"

Λίγο πιο μετά, όμως, στην ίδια ομιλία, η ίδια, είπε: "η μεγάλη πλειοψηφία των εργαζομένων νιώθει θυμό, αγανάκτηση, έχει χάσει την όποια εμπιστοσύνη έχει στα δύο αστικά κόμματα της εναλλαγής, στο ΠΑΣΟΚ και στη ΝΔ".

Τελικά ποιο από τα δύο ισχύει για την "μεγάλη πλειοψηφία των εργαζομένων"; είναι "εγκλωβισμένη" στο ΠΑΣΟΚ και στη ΝΔ ή "έχει χάσει την όποια εμπιστοσύνη έχει στα δύο αστικά κόμματα;"

Δύσκολο να καταλάβει κανείς τι πιστεύει η Γ.Γ. της ΚΕ του ΚΚΕ. Και

το σίγουρο είναι ότι αυτή η ασάφεια χαρακτηρίζει όλη την πολιτική της.

Το σωστό ερώτημα που θα έπρεπε να απευθύνει στον εαυτό της και στους άλλους ηγέτες του ΚΚΕ είναι: Γιατί η μεγάλη πλειοψηφία των εργαζομένων που νοιώθει θυμό, αγανάκτηση και έχει χάσει την όποια εμπιστοσύνη στα δύο αστικά κόμματα της εναλλαγής, στο ΠΑΣΟΚ και στη ΝΔ, δεν πάει στο ΚΚΕ;

Μήπως, εξαιτίας της τυφλής προσήλωσης, της ηγεσίας του, στον αστικό κοινοβουλευτισμό της ψεύτικης δημοκρατίας του κεφαλαίου, της διασπαστικής πολιτικής των "ξεχωριστών" αγώνων και συγκεντρώσεων, και της συμμετοχής του σε "σωτήριες" αστικές κυβερνήσεις; Μήπως το βλέπουν, κι αυτό, ως ένα παράγοντα της σάπιας καθεστωτικής πολιτικής σκηνής;

Μετά τα ξεχασμένα "θα", τώρα τα ψεύτικα "δεν" μαζί με παραμύθια για "ανάπτυξη".

Για μήνες, πριν την Διεθνή Έκθεση Θεσσαλονίκης, τα κυβερνητικά και πρωθυπουργικά επιτελεία, με την ολόπλευρη βοήθεια των ΜΜΕ, είχαν ξεχουθεί να προετοιμάζουν τον κόσμο ότι ήρθε δήθεν η ώρα κάποιων σπουδαίων παροχών, ότι σήμανε ή ώρα μιας αναπτυξιακής πολιτικής και ότι όλα αυτά θα ανακοινώνονταν από τον ίδιο τον Γιώργο Παπανδρέου στην καθιερωμένη ομιλία στην ΔΕΘ.

Επιδιώκοντας να καθησυχάσουν την φουντωμένη λαϊκή οργή και να σπείρουν σύγχυση που θα απομάκρυνε τον μεγάλο τους φόβο για κοινωνικές αναταραχές, που ξεσηκώνει η ληστρικής τους αντεργατική πολιτική, βάλθηκαν να κατασκευάζουν φανταστικές ιστορίες πολιτικού μάρκετινγκ και εξαπάτησης.

Την ίδια στιγμή, βέβαια, που ξεδιάντροπα αράδιαζαν μύθους, τα εξοντωτικά μέτρα τους διέλυαν τις εργατικές και λαϊκές κατακτήσεις, ενώ από τα υπουργεία και την τρόικα, ανακοινώνονταν καινούρια επερχόμενα μέτρα (διπλασιασμός της τιμής πετρελαίου θέρμανσης, αυξήσεις του ΦΠΑ, αυξήσεις στο ρεύμα και την βενζίνη, διάλυση και ξεπούλημα της ΔΕΗ, του ΟΣΕ, της ΕΥΔΑΠ, των δρόμων, των λιμανιών κλπ κλπ) που θα καταβροχθίσουν ακόμα μεγαλύτερα κομμάτια από το ισχνό λαϊκό βιοτικό επίπεδο.

Τελικά, η εμφάνιση του Γιώργου Παπανδρέου στην ΔΕΘ, παρά τις γελοίες θεατρινίστικες παραστάσεις που την συνόδευσαν (συνεδρίαση του νέου υπουργικού συμβουλίου σε αποθήκη του λιμανιού κλπ) και υπό την σκιά της φαρσοκομωδίας του ανασχηματισμού, διέλυσε όλη την πολύμηνη προπαγανδιστική κυβερνητική ψευτιά και απέδειξε πόσο γυμνοί είναι. Ούτε ένα "θα", από τα τόσα που είχαν καλλιεργήσει ότι θα ακουστούν, δεν κατάφερε να ψελλίσει ο Γιωργάκης. Ούτε καν ψίχουλα, από τα τόσα ψεύτικα και απραγματοποίητα, που κάθε χρόνο οι πρωθυπουργοί τάζουν με την ομιλία τους στην κάθε ΔΕΘ.

Το μόνο που μπόρεσε να ψευδίζει με την ομιλία και την συνέντευξή του, στην ΔΕΘ, ήταν μερικά "ΔΕΝ", δεμένο, όμως, το καθένα και με πολλά "αν" που το καθιστούσαν αυτόματα αβέβαιο ή ψευδές. **"ΔΕΝ", που καθορίστηκαν όχι από κανέναν άλλον προβληματισμό παρά μόνο από τον φόβο της αυξανόμενης οργής και τις κοινωνικές εκρήξεις που θα συνεπάγονταν η εφαρμογή τους και μάλιστα ενόψει των δημοτικών και περιφερειακών εκλογών του Νοέμβρη.**

Τα τέσσερα ψεύτικα "ΔΕΝ" που "υποσχέθηκε", ο "διάφανος" Γιωργάκης, ήταν:

α) ΔΕΝ θα υπάρχουν νέα μέτρα, β) ΔΕΝ θα υπάρξουν άλλες περικοπές μισθών, γ) ΔΕΝ θα αυξηθεί το ηλεκτρικό ρεύμα, δ) ΔΕΝ θα αυξηθεί η τιμή του πετρελαίου θέρμανσης έως ότου βέβαια φτιαχτεί ένας "αναδιανομής" για κάποια φτωχά στρώματα κάποιων συγκεκριμένων περιοχών της χώρας.

Για την αξιοπιστία του πρωθυπουργού θα θυμίσουμε ότι στην περσινή ΔΕΘ, στην προεκλογική εποχή των "θα", ο ίδιος ο Γιωργάκης εξήγγειλε με στόμφο ότι "δεν θα μειωθούν οι συντάξεις, δεν θα αυξηθούν τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης, δεν θα αυξηθούν οι ασφαλιστικές εισφορές..."

Την ίδια στιγμή που, στην φετινή ΔΕΘ, εξήγγειλε τα "ΔΕΝ" του, η τρόικα (ΕΕ, ΕΚΤ και ΔΝΤ) ανακοίνωνε την ανάγκη για νέα, πιο σκληρά περιοριστικά σκληρά μέτρα. Ο αυξανόμενος πληθωρισμός 6% κατάρρωγε τους χαμηλούς μισθούς και η ανεργία, που αφήνει χωρίς καν εισόδημα τους εργαζόμενους, εκτινάσσονταν προς τα πάνω κατά 34% (σύμφωνα με τα υποβαθμισμένα επίσημα νούμερα). Ενώ οι τραπεζίτες, οι επιχορηγηθέντες από τα κρατικά ταμεία με 78 δις. ευρώ, με το επιχείρημα του... αποπληθωρισμού και επικαλούμενοι το... μνημόνιο, απαντάνε στην πρόταση της ΟΤΟΕ για συλλογική σύμβαση, με την απαίτηση της μείωσης (το "κούρεμα", όπως το λένε οι ίδιοι) των μισθών των τραπεζοϋπαλλήλων και την κατάργηση του χρονοεπιδόματός τους! Η προετοιμαζόμενη από την κυβέρνηση διάλυση και ιδιωτικοποίηση της ΔΕΗ υπολογίζεται ότι θα ανεβάσει τις τιμές του ρεύματος κατά 40%. Οι τιμές βενζίνης και πετρελαίου, μετά τα κυβερνητικά παιχνίδια με το φιάσκο του πλαφόν, έχουν πάρει την ανηφόρα χωρίς καν την "αναβληθείσα" εξίσωση φόρου, που μένει να ακολουθήσει.

"Ανάπτυξη" ανεργίας και εξαθλίωσης

Όσο για την περιβόητη "ΑΝΑΠΤΥΞΗ", τα σχέδια του πρωθυπουργού Γιωργάκη, του καισαρικού, εξαντλήθηκαν στην ανακοίνωση χαριστι-

κών ρυθμίσεων υπέρ του μεγάλου κεφαλαίου. Ανακοίνωσε την μείωση της φορολογίας των μη διανεμόμενων κερδών των ΑΕ και ΕΠΕ, στο 20%, εξήγγειλε νέα μεγάλη φορολογική περαίωση που χαρίζει τεράστια ποσά φοροδιαφυγής στις επιχειρήσεις και προανήγγειλε "ειδικό φορολογικό καθεστώς δεκαετούς ορίζοντα" απαλλαγής από φόρους των μεγάλων ξένων και ντόπιων επενδυτών κεφαλαιοκρατών.

Η "ανάπτυξη" τους, δηλαδή, δεν είναι παρά η εξασφάλιση, στο κεφάλαιο και τις επιχειρήσεις του, των καλύτερων όρων και συνθηκών για την μεγαλύτερη αφαιμάξη των εργαζομένων και της κοινωνίας, η απαλλαγή του από την φορολόγηση των κερδών του και η χαρισματική προσφορά του δημόσιου πλούτου της ελληνικής κοινωνίας (δρόμους, λιμάνια κλπ κλπ) για την εξυπηρέτηση της κερδοσκοπικής ληστρικής διαλυτικής δραστηριότητάς του.

Όπως είναι γνωστό, όμως, αυτού του είδους η "Ανάπτυξη" που επαγγέλλεται ο Γιώργος Παπανδρέου η κυβέρνησή του και το ΠΑΣΟΚ, είναι αυτή η ίδια ακριβώς, με την οποία, τα προηγούμενα χρόνια, εμφάνιζαν την ελληνική οικονομία ή την ιρλανδική ή την μεγαλύτερη ισπανική, να "πετυχαίνουν" αυξητικούς οικονομικούς ρυθμούς 4, 5 ή και 7%, με τη γνωστή σημερινή αποσυνθετική κατάληξη, φυσικά. Είναι ίδια με την "Ανάπτυξη" της "ισχυρότερης" ευρωπαϊκής οικονομίας, της γερμανικής καπιταλιστικής οικονομίας, με τα μεγάλα πλεονάσματα, τα μικρότερα δημόσια ελλείμματα και χρέη. Που, παρά τους σημερινούς αυξητικούς ρυθμούς της, πνίγεται στην ανεργία και εφαρμόζει δρακόντειους περιορισμούς των κοινωνικών δαπανών και εξοντωτικά ληστρικά μέτρα μείωσης των εργατικών εισοδημάτων.

Επέμενε και στην ΔΕΘ, ο Γιώργος Παπανδρέου, να δικαιολογεί τα μνημόνια και τα εξαντλητικά αντιλαϊκά και αντικοινωνικά μέτρα που πήρε η κυβέρνησή του, με τα μεγάλα ελλείμματα και τα χρέη του δημοσίου. Κλείνοντας τα μάτια βέβαια στο επιβεβαιωμένο γεγονός ότι αυτά τα κρατικά ελλείμματα και χρέη μετατράπηκαν σε εκατοντάδες δισεκατομμύρια κέρδη για τις τράπεζες και τις άλλες μεγάλες καπιταλιστικές επιχειρήσεις.

"Οι Διαρθρωτικές αδυναμίες" του καπιταλισμού

Δεν έσβησε καλά - καλά ο απόηχος της ομιλίας του στην ΔΕΘ, όταν δημοσιεύτηκε η επίσημη έκθεση του ΔΝΤ για την Ελληνική οικονομία. Από την οποία, μετά από τα 2 εξοντωτικά μνημόνια που υποτίθεται ότι επέβαλλαν τα μεγάλα δημόσια ελλείμματα και τα χρέη, μαθαίνουμε ότι **το πρόβλημα τελικά δεν ήταν τα δημοσιονομικά χρέη και ελλείμματα αλλά οι "διαρθρωτικές αδυναμίες της οικονομίας της, που εμποδίζουν την αναπτυξιακή της προοπτική"**. Και όπως συμπληρώνει το Ινστιτούτο Εργασίας της ΓΣΕΕ **"ακόμα κι αν μας χάριζαν το σύνολο του χρέους, σε δέκα χρόνια η χώρα θα αντιμετώπιζε το ίδιο πρόβλημα!"**.

Αναγνωρίζουν, δηλαδή, χωρίς περιστροφές, ότι τα ελλείμματα και τα χρέη του δημοσίου δεν είναι παρά αποτελέσματα που η αντιμετώπισή τους δεν σταματά την επανάληψή τους. **Η γενεσιουργός αιτία τους είναι η ίδια η διάρθρωση της οικονομίας, δηλαδή ο ίδιος ο καπιταλισμός!**

Ο πάντα περιχαρής και "ανοικτός" "σοσιαλιστής" πρωθυπουργός Γιωργάκης, που επανειλημμένα έχει επιδείξει τεράστια πειθήνια ευκίνησία, δεν δίστασε καθόλου. Λίγες μόνο μέρες από την "βαθυστόχαστη" ομιλία του στη ΔΕΘ, προσαρμόζεται αμέσως στα νέα φιρμάνια και, από τις Βρυξέλες όπου είχε πάει για να συμβάλλει στην λύση των προβλημάτων του παγκόσμιου καπιταλισμού, ξεστόμισε νέα διάγνωση: **"το έλλειμμα είναι το αποτέλεσμα, όχι το πρόβλημα"**!! Και προετοιμάστηκε για τα νέα αντεργατικά μέτρα. Υποχρεώνοντας διάφορα "αντινεοφιλελεύθερα" αστικά επιτελεία, όπως αυτό της "Ελευθεροτυπίας", να συστήνει, με αγωνία, στην κυβέρνηση, ότι **"επειδή οι κοινωνικές επιπτώσεις μπορεί να**

αποδεικτούν ανεξέλεγκτες... οφείλει, πέρα από την τρέχουσα διαχείριση, να αρχίσει να κοιτάζει και το βάθος του προβλήματος, όπως το περιγράφει ο επικεφαλής των ελεγκτών της τρόικας. Και να επιδιώξει αλλαγή της συνταγής της θεραπείας όσο είναι καιρός." (17/9/2010, σελ. 2, "Απόψεις")

Το "βάθος όμως του προβλήματος" είναι ο ίδιος ο καπιταλισμός. Και καμιά συνταγή δεν μπορεί να τον θεραπεύσει ή να τον "διορθώσει".

Το ιστορικά ξεπερασμένο κοινωνικό σύστημα της ατομικής ιδιοκτησίας των κοινωνικών μέσων παραγωγής έχει ξεπεράσει κατά πολύ τα όριά του. Βρίσκεται σε πλήρη αντίθεση και σύγκρουση με το υπερανεπτυγμένο επίπεδο ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων και δυνατοτήτων της κοινωνίας, και το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να τις φρενάρει και να τις καταστρέφει, καταδικάζοντας τους εργαζόμενους στην εξαθλίωση και διαλύοντας ολόκληρη την κοινωνία.

Η μόνη θεραπεία που επιδέχεται είναι η ανατροπή του από την εργατική τάξη. Η συντριβή της αντίστασης των εκμεταλλευτών από τις οργανωμένες δυνάμεις της, η συντριβή του αστικού κρατικού μηχανισμού και η οικοδόμηση ενός νέου συμβουλευτικού (σοβιετικού) κρατικού μηχανισμού της ίδιας της εργατικής τάξης. Που θα συντονίσει το ξερίζωμα της αντιδραστικής ατομικής ιδιοκτησίας των κοινωνικών μέσων παραγωγής από μια χούφτα εκμεταλλευτών. Την κοινωνικοποίησή τους, τον πλήρη δημοκρατικό σχεδιασμό της παραγωγικής τους λειτουργίας τους και ολόκληρης της οικονομίας, με βάση τις εργατικές, λαϊκές και κοινωνικές ανάγκες. Κάτω από τον έλεγχο και την διοίκηση των ίδιων των εργαζομένων παραγωγών, μέσω των δημοκρατικών συμβουλίων τους.

Μια θεραπεία που αναπόφευκτα περνάει μέσα από την αντιμετώπιση των καθημερινών προβλημάτων και βασάνων που προκαλεί η στην εργατική τάξη και τους άλλους εκμεταλλεζόμενους, η κρίση και αποσύνθεση του καπιταλισμού.

Ενάντια στην ανεργία. Με απαγόρευση κάθε απόλυσης και με την εθνικοποίηση, κάτω από εργατικό έλεγχο, κάθε επιχείρησης που σταματά την λειτουργία της. Την άμεση μείωση των ωρών εργασίας στις 35 ώρες εβδομαδιαίως χωρίς καμιά μείωση των αμοιβών και την καθιέρωση της προσαρμογής των ωρών εργασίας σε κάθε

μείωση της παραγωγής, χωρίς να θίγονται οι μισθοί. Με δημόσια αναγκαία κοινωνικά έργα που θα απορροφήσουν τους σημερινούς ανέργους. Με αύξηση στο ύψος ενός κανονικού μισθού του επιδόματος ανεργίας.

Ενάντια στην ακρίβεια και την φτώχεια. Με άμεσες μισθολογικές αυξήσεις για την κάλυψη των εισοδηματικών εργατικών απωλειών, τουλάχιστον της τελευταίας δεκαετίας. Με την υποχρεωτική καθιέρωση της **Αυτόματης Τιμαριθμικής Αναπροσαρμογής** ώστε κάθε αύξηση του τιμαριθμού να καλύπτεται με αντίστοιχη αύξηση των μισθών και ημερομισθίων.

Για την κατάργηση της αντεργατικής και αντιασφαλιστικής νομοθεσίας.

Για να εθνικοποιηθεί το τραπεζικό και ολόκληρο χρηματοπιστωτικό σύστημα, χωρίς καμιά αποζημίωση. Για την δημιουργία μιας Κεντρικής Κρατικής Τράπεζας που θα λειτουργεί κάτω από εργατικό έλεγχο.

Για να μην δίνεται ούτε ένα ευρώ για εξοπλισμούς.

Να μην πληρωθεί ούτε ευρώ πια στο λεγόμενο δημοσιονομικό χρέος προς τις ξένες και ντόπιες τράπεζες. Τα δάνεια που μας φόρτωσαν τα έχουν πάρει πολλαπλά πίσω.

Μια τέτοια θεραπεία απαιτεί την συνεχή πάλη για την ενιαία δράση και την οργάνωση της εργατικής τάξης ενάντια στην πολυδιάσπασή της και την αποτίναξη των διαφόρων ζυγών που την φρενάρουν, την αποπροσανατολίζουν, την διασπούν την αδρανοποιούν και την εμποδίζουν να βαδίσει συγκροτημένα προς την κατάκτηση της κυβέρνησης και της εξουσίας μέσα από μια Κυβέρνηση εργατών και φτωχών αγροτών.

Διαβάζουμε στην "Ελευθεροτυπία":

"Ουρά κεφαλαιούχων για 10 δις. επενδύσεις

ΚΟΜΜΕΝΟ και ραμμένο στα μέτρα των φαραωνικών επενδύσεων που επιδιώκουν να υλοποιήσουν μεγάλες ελληνικές και ξένες επιχειρήσεις, κυρίως στον τομέα της ενέργειας και των εξορύξεων, από το "ευαίσθητο" Βόρειο Αιγαίο μέχρι την Κρήτη και από την Αιτωλοακαρνανία μέχρι τις Κυκλάδες, είναι το υπό κατάρτιση νομοσχέδιο..." (18/9/2010, σελ 1)

Και στις θριαμβολογίες του ξεπεσμένου γιάππι, παπανδρεϊκού υπουργού, Παμπούκη Χ., ότι έχει εξασφαλίσει 5-6 μεγάλες επενδύσεις αξίας άνω των 2,5 δις. ευρώ, η γαλλική μεγάλη εφημερίδα **"Figaro"** συμπεραίνει: **"Η Ελλάδα πωλείται σε ξένους επενδυτές"** (στην ίδια, σελ 24)

Το ξεπούλημα των ναυπηγείων Σκαρμαγκά με τον πολυτεμαχισμό του και τον αναπόφευκτη απόλυση των "περισσευόμενων" εργαζομένων του. Ο διαμελισμός της ΔΕΗ και η παράδοσή της στα ντόπια και ξένα κεφαλαιοκρατικά αρπακτικά. Και γενικά η προσφορά προς το μεγάλο κεφάλαιο ενός πακέτου προίκα 10 δις. ευρώ, (για αιολικά πάρκα και ανεμογεννήτριες σε νησιά και θάλασσες, για κολοσσιαίες εγκαταστάσεις φωτοβολταϊκών συστημάτων κλπ κλπ), με fasst track. Δηλαδή με πλήρη φορολογική απαλλαγή, με αδειοδοτήσεις εξπρές και με χαμηλές ως ανύπαρκτες περιβαλλοντικές δεσμεύσεις. Αυτό είναι το περιεχόμενο της "ανάπτυξης" και του αναπτυξιακού νόμου που μαγειρεύει η παπανδρεϊκή πασοκική κυβέρνηση. Που, απροκάλυπτα, δρα σαν μεσάζοντας πωλητής ή και δωρητής του δημόσιου πλούτου στο μεγάλο κεφάλαιο.

Ναυπηγεία ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑ Συμφωνία συρρίκνωσης και διάλυσης

Τελικά η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ μαζί με την ThyssenKrupp και την Abu Dhabi Mar υπέγραψαν την συμφωνία για την μεταβίβαση του ναυπηγείου Σκαρμαγκά. Οι νέοι ιδιοκτήτες της ADM, στους οποίους μεταβιβάστηκε το 75,1% των μετοχών των ΕΝΑΕ, (το άλλο 24,9% παραμένει στην Thyssen) στην ουσία είναι γερμανικά κεφάλαια με... κελεμπία ή να το πούμε αλλιώς είναι άραβες της Thyssen Krupp.

Η μεταβίβαση δεν διαφέρει ουσιαστικά από την συμφωνία που είχε προσυπογραφεί από τον Μάρτη 2010 και αποτελεί στην πραγματικότητα συμφωνία διάλυσης των εμπορικών δραστηριοτήτων του ναυπηγείου και μετατροπής του σε παράρτημα εξυπηρέτησης της γερμανικής πολεμικής βιομηχανίας. Μια συμφωνία, που, αντίθετα από τους παραπλανητικούς και ψεύτικους ισχυρισμούς της κυβέρνησης και των υπουργών, προδιαγράφει την μαζική απώλεια πολλών εκατοντάδων θέσεων εργασίας αφού εκτός την πολεμική δραστηριότητα, κάθε άλλη εμπορική δραστηριότητα εκποιείται ή κλείνει και το προσωπικό θα "περισσεύει".

Όπως αποκάλυψε ο εκπρόσωπος της ADM, Is Kanrar Safa, στην Επιτροπή της Βουλής, η κατασκευή των 2 νέων παραγγελθέντων υποβρυχίων και οι άλλες εργασίες που τους εξασφαλίζει η συμφωνία από την ελληνική κυβέρνηση, επαρκούν για την απασχόληση μόνο του 35% του προσωπικού!!!

Εκτός από την παραλαβή των παλιών 4 υποβρυχίων T-214, που γέρνουν (και για τα οποία οι γερμανοί έχουν λάβει ήδη 2 δις. και 33 εκατ. ευρώ, χωρίς να τα έχουν παραδώσει ακόμα), η ελληνική κυβέρνηση παρήγγειλε άλλα δύο ακόμα υποβρύχια T-214 (αξίας 1 δις.), την ανακατασκευή ενός παλιότερου υποβρυχίου T-209, χάρισαν τις ρήτρες μη παράδοσης των 4 πρώτων υποβρυχίων αξίας 400 εκατομ. και μια σειρά α-

κόμα πανάκριβες δεσμεύσεις που ανεβάζουν το φανερό συνολικό κόστος της προίκας για την όλη διαδικασία στα 3,4 δις ευρώ!!

Για τους 160 εργαζόμενους του τροχαίου υλικού, που μένουν απλήρωτοι 17 μήνες τώρα, η συμφωνία δεν αναφέρει λέξη. Ούτε για την αναγνώριση της εργασιακής τους σχέσης ούτε και για τα απλήρωτα δεδουλευμένα τους. Αντίθετα, οι υπουργοί Βενιζέλος και Μπεγλίτης, ευθυγραμμισμένοι με την απάτη που έστησε η ThyssenKrupp με την εταιρεία ΕΤΥΕ, χωρίς καμιά ντροπή και σε αντίθεση με τις πρωτόδικες δικαστικές αποφάσεις, υποστήριξαν ότι "είναι εργαζόμενοι άλλης εταιρείας γι' αυτό και δεν συμπεριλαμβάνονται στην συμφωνία".

Μαζί με τους υπουργούς και την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ ευθυγραμμίστηκε πλήρως η ηγεσία του σωματείου "Τρίαινα" του ναυπηγείου. Ξέχασαν εντελώς τις διακηρύξεις τους για "ανυποχώρητους αγώνες" ενάντια στον τεμαχισμό και το κλείσιμο δραστηριοτήτων του ναυπηγείου, για την διατήρηση των θέσεων εργασίας, για την πληρωμή και την αναγνώριση της εργασιακής σχέσης των 160 με την ΕΝΑΕ, και αποδέχτηκαν θριαμβολογώντας την συμφωνία!!

Παρά το ψέλλισμά τους για την διατήρηση των θέσεων εργασίας και για τους 160 του τροχαίου υλικού, αποδεχόμενοι την συμφωνία, αποδέχονται και γίνονται συνυπεύθυνοι για όλες τις συνέπειες που θα επιφέρει σε βάρος των ναυπηγείων και των εργαζομένων τους.

Το εκπληκτικό είναι, ότι, όπως αποκάλυψε ο αναπληρωτής υπουργός Εθνικής Άμυνας, Μπεγλίτης, στην ομιλία του στην επιτροπή της Βουλής για την συμφωνία, ότι η συνδικαλιστική ηγεσία του σωματείου, παρά τις διακηρύξεις της βρίσκονταν σε πλήρη συνεργασία με το υπουργείο για την διαμόρφωση της συμφωνίας αυτής.!!

Είναι φανερό ότι το επόμενο διάστημα, με

την ανάληψη από την ADM, οι εργαζόμενοι του ναυπηγείου θα βρεθούν απέναντι σε σκληρή επίθεση σε βάρος των δικαιωμάτων τους. Η μείωση των θέσεων εργασίας, οι αμοιβές και τα άλλα δικαιώματα θα μπουκωθούν στο στόχαστρο των νέων εργοδοτών.

Ιδιαίτερα οι 160 του τροχαίου υλικού είναι υποχρεωμένοι να συσπειρωθούν και να δραστηριοποιηθούν ακόμα πιο έντονα ώστε μαζί με τους υπόλοιπους εργαζόμενους του ναυπηγείου να καταφέρουν να εξασφαλίσουν το δικαίωμα στη δουλειά τους και να πληρωθούν τα δεδουλευμένα τους από την ΕΝΑΕ.'

Οι βαριές συνέπειες που είχε η δεκαετής παράδοση των ναυπηγείων στα ληστρικά χέρια των κεφαλαιοκρατών, η διάλυσή του και η δραματική μείωση των θέσεων εργασίας επιβεβαιώνει με αναμφισβήτητο τρόπο ότι η διάσωση η ανάπτυξη και η εξασφάλιση του ναυπηγείου, της δουλειάς των εργαζομένων και των κατακτημένων δικαιωμάτων τους μπορεί να γίνει μόνο με την εθνικοποίηση των ναυπηγείων κάτω από τον εργατικό έλεγχο.

Η ανάγκη αντιμετώπισης της επερχόμενης αντεργατικής επίθεσης που προοιωνίζεται από την ίδια την συμφωνία επιβάλλει ακόμα πιο εντατική προσπάθεια από κάθε αγωνιστή εργάτη των ναυπηγείων για την οργάνωση και την ενιαία πάλη όλων των εργαζομένων στην βάση του Ενιαίου εργατικού μετώπου. **Επιβάλλει την εντατική πάλη για την απελευθέρωση του σωματείου από τον γραφειοκρατικό και κυβερνητικό συνδικαλισμό και την λειτουργία του με βάση την εργατική δημοκρατία και την Γενική Συνέλευση. Απαιτεί την αναζήτηση συνεργασίας και κοινής δράσης με κάθε άλλη συνδικαλιστική οργάνωση και εργαζόμενο στα άλλα ναυπηγεία και στο υπόλοιπο εργατικό κίνημα, στη βάση αυτών των κοινών προσανατολισμών και του Ενιαίου Ταξικού Μετώπου.**

Αποσπάσματα από το Δελτίο Τύπου του ΝΚΑ εργαζομένων του ν. Σκαρμαγκά, μετά την υπογραφή της συμφωνίας:

"Η συμφωνία που τελικά υπογράφηκε στις 17/9/2010 από την Κυβέρνηση την ΤΚΜΣ και ADM, είναι μια κατάπτυστη συμφωνία που τεμαχίζει, συρρικνώνει και ξεπουλάει τα Ναυπηγεία Σκαρμαγκά, προδιαγράφοντας την σίγουρη μεγάλη μείωση των θέσεων εργασίας.

Το κείμενο της αιτιολογικής έκθεσης της συμφωνίας (άρθρο 19 σελ. 10) ξεκαθαρίζει ρητά: "α. τον αποκλεισμό των ΕΝΑΕ από δραστηριότητες μη στρατιωτικού χαρακτήρα για περίοδο 15 ετών και β. τον διαχωρισμό και την εκποίηση μέσω πλειοδοτικού διαγωνισμού των υποδομών των ΕΝΑΕ που δεν είναι αναγκαίες για τα στρατιωτικού χαρακτήρα προγράμματά τους."

Η ίδια έκθεση αναφέρει (άρθρο 12 σελ. 5) ότι

δεν έγινε μεν αποδεκτή στην συμφωνία η απαίτηση της ΤΚΜΣ και της ADM για μείωση κατά 350 θέσεων εργασίας, αλλά αφήνει όλο το περιθώριο να το κάνουν από μόνοι τους οι νέοι ιδιοκτήτες με βάση την ισχύουσα "χωρίς εξαιρέσεις, εργατική και ασφαλιστική νομοθεσία." Είναι χαρακτηριστικό ότι η αναφορά της συμφωνίας πως "δεν μειώνονται οι θέσεις εργασίας" δεν συνοδεύεται με καμιά δέσμευση του αριθμού τους, ούτε και του χρόνου διατήρησής τους...

... Παρά το ξεκάθαρο διαλυτικό περιεχόμενο της συμφωνίας, όμως, η υπογραφή της συνοδεύτηκε από ένα οργανωμένο όργιο παραπληροφόρησης και διαστρέβλωσης από την κυβέρνηση και τα ΜΜΕ. Που φανερό σκοπό είχε να σκορπίσει σύγχυση αποπροσανατολισμό και καθυσχασμό. Τον κατακερματισμό του Ναυπηγείου τον λένε "σωτηρία", τις επερχόμενες απολύσεις τις εμφανίζουν ως "κατοχύρωση των θέσεων ερ-

γασίας" και την έλλειψη κάθε αναφοράς για τους 160 το παρουσιάζουν σαν "απορρόφηση" ή "ενσωμάτωση" τους.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΟΥΜΕ την απαράδεκτη και κατάπτυστη αυτή συμφωνία που διαλύει το Ναυπηγείο, ανοίγει τον δρόμο για μαζικές απολύσεις και εξυπηρετεί μόνο τα συμφέροντα της ΤΚΜΣ και ADM σε βάρος του δημόσιου πλούτου. Πιστεύουμε ακράδαντα ότι το μέλλον του Ναυπηγείου Σκαρμαγκά και των εργαζομένων του μπορεί να εξασφαλιστεί μόνο με την εθνικοποίησή του κάτω από εργατικό έλεγχο.

Δυστυχώς η μέχρι τώρα αδράνεια και απάθεια της διοίκησης του σωματείου μας και η ανοργανωσιά στην οποία έχει καταδικάσει τις δυνάμεις των εργαζομένων, επέτρεψε στην κυβέρνηση, την ΤΚΜΣ και την ADM να μεθοδεύσουν ανενόχλητοι και να υπογράψουν την καταδικαστική αυτή συμφωνία..."